

— la stai! Lămpișo, cred că am văzut ceva.
Poți lumina pușin mai tare? Ce să fie oare?

O fundiță?

O bomboană?

Niște frunze?... Frunze gri?!...

Aaaa?!... Par a fi... două urechi?!
Pufoase și lungi ca de... iepuraș?

Nana se apropie cu felinarul ridicat deasupra
capului, ca să vadă mai bine. Se auzi un ronțăit.

– Hmm... și eu care credeam că iepurașii mănâncă morcovi, nu găluște ciudate din stele cu prea mult piper pe ele...

– Dar de ce tot vorbești de piper? Nici nu știu ce este...

29,53 de zile.

– Serios?! se arată Nana mirată. Piperul este un praf gri, aromat, din pricina căruia, dacă te apropii prea mult de el, începi să strănuți.

Tata spune că orice mâncare are nevoie de un praf de sare și de piper ca să fie delicioasă.

Și se pare că, aici, toate stelele de deasupra noastră sunt de fapt... boabe de piper!

Yabu pufni din nou în râs.

– De ce-ar fi stelele piper?! De fapt, multe din stelele pe care le vedem acum au dispărut deja, însă, pentru că luminează în continuare, noi credem că ele încă există.

– Deci, dacă aici piperul nu vine din stele, deși e gri, iar ele nici gust nu au, pentru că de fapt nu există... de ce strănut eu oare când mă uit la Lună?

Și, dacă nu este deloc praf de piper, de ce e totuși Luna gri, și nu albă sau galbenă ca-n cărțile mele de povești?

– Luna nu are propria ei lumină, ea doar reflectă o mică parte din lumina Soarelui, dar, pentru că e mai aproape de Pământ, pare strălucitoare și deschisă la culoare.

Să zicem că ar fi ca o piatră albă pe care proiectezi lumini colorate.

– Adică Luna nu luminează din interior ca lanterna mea? oftă Nana puțin dezamăgită.

– Nu chiar... Dar, când se uită de jos, oamenii spun că Luna ar lumina în diferite culori. Că e, de exemplu, galbenă noaptea și albă ziua, dar de fapt ea este un fel de bilă acoperită cu niște firicele mărunte ca nisipul, de culoare gri. Și așa arată, gri.

